

**Tanker om prekeinteksten til søndag 29. mars, 4. søndag i fastetida
- Paradoksene**

Teksten

«Mange av jødene som var kommet til Maria og hadde sett det Jesus gjorde, kom til tro på ham. Men noen gikk til fariseerne og fortalte hva han hadde gjort. Da kalte overprestene og fariseerne sammen Rådet, og de sa: «Hva skal vi gjøre? Dette mennesket gjør mange tegn. Lar vi ham holde på slik, vil snart alle tro på ham. Så kommer romerne og tar både det hellige stedet og folket vårt.» En av dem, Kaifas, som var øversteprest det året, sa da: «Dere skjønner ingenting. Dere tenker ikke på at det er bedre for dere at ett menneske dør for folket, enn at hele folket går til grunne.» Dette sa han ikke av seg selv, men fordi han var øversteprest det året, talte han profetisk om at Jesus skulle dø for folket. Ja, han skulle ikke bare dø for folket, han skulle også samle til ett de Guds barn som er spredt omkring. Fra denne dagen la de planer om å drepe ham.»

Joh 11:45-53

Jesus har nettopp kalla Lazarus ut fra graven. Og vi ser igjen hvordan folket splittes i synet på ham. Noen følger ham og holder ham for å være Messias (disse møter vi trolig igjen blant dem som hyller Jesus i det han rir opp mot Jerusalem). Mens noen går til fariseerne. Kanskje i håp om å få hjelp der til å forstå Jesus, eller kanskje fordi de deler fariseernes avvisning av Jesus.

Paradoks nr. 1

Men det er noe paradoksalt over at Rådet (Sanhedrin) som holdes er redd for at Jesu flokk eller bevegelse utgjør en trussel mot tempelet og byen. Alle vil etter hvert komme til tro på ham og så kommer romerne til å slå hardt ned på dem (og oss og byen vår) - ser tanken ut for å være. Hvorfor får vi ikke vite.

Paradoksalt fordi den reelle trusselen mot Jerusalem og tempelet ikke var Jesus eller kirken, men dem selv. I år 70 la romerne byen og tempelet i grus, men det var som svar på et stort jødisk opprør som startet i år 65 e. Kr.

Paradoks nr. 2

Det er også et lite paradoks at øverstepresten leder rådet inn i tanken om at Jesus skal dø for folket. Her blir Jesu stedfortredende død legitimeringen de trenger for å rettsforfølge Jesus og arbeide for å få ham ryddet av veien.

Se vi går opp til Jerusalem

Med vår tekst er loddet kastet og påskens drama klar for å utspille seg. Snart vil han bli salvet til å dø, og så rir han opp til byen. Der blir menneskenes fremmedgjorthet for Gud lagt for dagen i den manglende evnen til å forstå hva som hender. Ikke en gang disiplene hang med i svingene da.

Der blir også vår manglende motstandskraft mot ondskapen blottlagt i Pilatus som med vitende og vilje begikk justismord, Judas som selger Jesus for prisen av en slave og det religiøse lederskapet som bruker alle midler for å rydde en brysom

karismatiker av veien, for å nevne noen. Prekenteosten og hele påskedramaet viser oss i grell kontrast til Gud. Både hans hellighet og kjærlighet viser seg i Sønnen som gav seg selv for folket, for å bruke øverstepresten sine ord.

Tor Olav Varhaug.